



Občasno jezerce na republiški cesti Podpeč-Ig rešujejo pristojni že »dopisno« osem let, »intenzivno« pa tri leta. Žal pa ob manjših ali večjih deževjih in odjugah zavlada v bližini gasilskega doma Jezero voda, ki že vse bolj načenja tudi to s prostovoljnim delom zgrajeno zgradbo.

OPROSTITITE PROSIM, STE IZ PODPEČI?

Za avtobus preveč, za hidrogliser premalo

»Avtomobil zveza Slovenije pogosto opozarja voznike, da je zaradi vode na cestišcu nevarno ali težko prehodna cesta Borovnica-Podpeč-Ig in Škofljica na tem delu naše občine. Ob manjših in večjih deževjih, pa tudi ob odjugah je resnično v vasi Jezero prekinjena s 100 do 200 metrov dolgo lužo ali jezerom, ki je običajno tako globoka, da pomeni resnično oviro za osebne avtomobile...

»V vasi Jezero je bilo pred izgradnjo omenjene ceste več bajerjev, ki so imeli naravni odtok proti barju. Potem, ko so potegnili novo cesto Podpeč-Ig in, ko so jo še asfaltirali, so se začeli zaplet iz odtokom vode,« je razpredal dogajanja zadnjih osem let predsednik sveta krajevnih skupnosti Podpeč-Prešerje Marko Goršič. »Najhujši pritiski na naravno oblikovanje podtalne vodne poti, pa so bili verjetno izvedeni med gradnjo avtoceste proti Ljubljani. Takrat je bila cesta Podpeč-Ig obvozna cesta in prenašati je morala izredne obremenitve. Na najnižje ležečem odseku po trgovini Albina Stihna in pred gasilnim domom se sedaj rada zbere voda in zalije cesto ter okoliške vrtove in travnike.«

Zakaj pa ne rešite tega vodno-prometnega zamaška? »Ne smem pozabiti povedati, da preteče voda v to kotanjo z okoliških bregov in, da tu že vladajo kraške razmere. Sami tega problema zaradi pomanjkanja denarja ne moremo rešiti, kot sem že dejal, pa se pojavlja na republiški cesti. Pred tremi leti so predstavniki Cestnega podjetja Ljubljana, Območne vodne skupnosti Ljubljana-Sava in občinske skupščine Ljubljana Vič-Rudnik ob-

ljubili, da bodo izdelali projekte za sanacijo stanja. Ob- ljuha je bila izrečena marca 1985. leta, v njej pa je bilo slišati, da bodo projekti na voljo avgusta 1985. leta: V treh letih so geodeti naredili površinske in višinske izme- re, kdaj pa bo na razpolago projekt, pa nam ni znano.« Omenili smo obvestila AMZ, kako pa ta tjer gredi življenje Jezercem?

Zelo! Če se posamično že nekako spopadajo s to nadlogo, pa so žal nemočni pri boju z njo in z vozniki avtobusov. Poglejte, kakšni nesmišljivi so dogajajo: en del šoferjev ustavi na podpeški strazi luže in potniki morajo narediti dober kilometer poti peš, da pridejo v domove, ki so na izhanski strani bajerja. Drugi del voznikov se prav norčuje iz potnikov. Zapelejo čez lužo, pred gasilnim domom obrnejo avtobus in se z vsemi potniki vrnejo na postajališče pred trgovino Albina Stihna. Niti prošnje in pritožbe na njihovo vodstvo, niso spremenile položaja. To delajo celo šolarjem, ki se vozijo s šolskim avtobu- som. Castna izjema med vsemi šoferji avtobusov je Mar- ko, ki vozi »Rakitničana«.

Ta cesta, z opisano nadlogo, pa ni edina cesta, ki vam dela sive lase! »Se hujše je stanje na cesti Podpeč-Barje ali cesti skozi Črno vas. Kljub temu, da je to najugodnejša povezava z Ljubljano – brez zapornic in semaforjev – je šolski primer dejansko že nevarne ceste. Že nekaj let je v najrazlič- nejših planih, da jo bodo uredili in asfaltirali, a vedno manjka »spage«. Ne razumemo tega mačehovskega odnosa da te priročne cestne povezave podkriškega sve- ta z največjim slovenskim mestom. Ne vemo, zakaj vsi pozabljajo, da bi pomenila ta cesta pomembno razbreme- nitev za cesto skozi Notranje Gorice in, da predstavlja povezavo z južno obvoznicco. Ni pa pomembna le za nas, ampak tudi za prebivalce iz krajevnih skupnosti Borovni- ca, Rakitna, Tomišelj in Notranje Gorice.«

— st —



TRNOVO NA MRZEL ZIMSKI DAN

Dober dan hladno zidovje

Medtem ko je na novo Trnovo in na Ljub- ljanico pritisikal pekoč mraz, je življenje teklo prilagojeni tok. Na gričku med trnovskimi blo- ki je nekaj otrok na sankah in smučeh kljubo- valo neprijazni starki Zimi, varovanci enote vrtca so čakali starše, Ljubljana pa je leno tekla proti mestu. Ker je bil pogled na to mirno reko skoraj idiličen, bi nas lahko zmotil in nam izrinil iz spomina dvoje hudovanih Tr- novčanov. Vse preveč ledu je bilo po njihovih poteh. Noge in roke so bile vsak trenutek v nevarnosti. Zoprn veter je vlekel skozi preho- de v blokih in marsikdo je dejal, da bi jih lahko v zadovoljstvo stanovalcev in drugih zagradili. Morda bi bile potem stopnice manj obložene z ledom in ne bi bilo potrebno po-

stavljati začasnih ograj in nanje pisati: Pozor led pada s streh! V vsem tem razkoraku med lepoto in trdoto narave je živel svoje mirno ustvarjalno popoldne hišnik rekreacijskega centra Ljubljana Ivan Selan. Udarilo je udarjal s klavirjem po sekalu in dajal uporab- no obliko ploščatemu kosu železa.

Če obiskovalec skuša najti odprtost novega in starega dela Trnovca, ima prednost stari. S svojo gostoljubnostjo vabijo majhna dvorišča, nizke hiše, raznobarna okna in vrata. Indu- strijski velikan stanovanjske soseske pa je zlo- čest kot zid, ki naj bi branil prebivalce pred morebitnimi dobrohotnimi obiski.

— sj —



Tako kot mnogih drugih krajev, se tudi Dobrova skrajno širi

minulemu letu razširili vaško pokopališče kar za novih 90 pokopnih mest (v ta namen so odkupili 2000 m² zemlje), imajo pa tudi že izdelane načrte za gradnjo mrliške vežice. Z deli bodo začeli, kot pravijo, kakor hitro se bo začela gradbena sezona. »Tu bomo vsakakor potrebovali tudi širšo družbeno pomoč in pomoč krajanov, kajti zgolj najemnina grobov ne bo zadoščala,« proučarno razgla- blja ob tem projektu predsednik sveta KS. »Letos pa naj bi prav tako začeli tudi z gradnjo novega gasilskega doma, kajti stari je že do kraja pretesen in zastarel in ne more več služiti svojemu namenu. Tega bomo podrli. Gradili bomo v glavnem udarniško člani GD sami, ob ustrežni pomoči krajanov in Občinske gasilske zveze, seveda. Tekom letošnjega leta pa naj bi vas končno dobila tudi tako težko pričakovano gostilno. Ta je za križiščen kraj

kot je naš, še kako pomembna. Res hudičovo žalostno, pred vojno je bilo tu kar sedem gostiln ali nekaj takega, zdaj pa ni niti ene same. Imamo en sam bife, pa še ta je drag kot hotel.«

Podobno se premika na bolje tudi v kulturi. Ob oblet- nici skladatelja Emila Adamiča so odprli povsem prenov- ljene prostore KUD »Dolomiti«, kjer so se, kot pravijo, še posebej izkazali člani KUD-a in gasilci. Še zlasti veliko zaslug pripisujejo Tonetu Potočniku, predsedniku meša- nega pevskega zbora. Finančno pa je seveda tudi to obnovo podprla ZKO Ljubljana-Vič-Rudnik. Vsekakor lahko ta delovni dosežek služi kot zgleden primer, kako je moč tudi z malo sredstvi, a z obilo volje marsikaj doseči.

BRANKO VRHOVEC

Jožetovih 90 let



»Dokler je človek kaj neumen, je zagotovo še vedno mlad,« je govoril tistega februarjskega sobot- nega dopoldneva v šali Jože Brglez, 90-letni jubilar z Dolenjske 188, ko je sprejemal v kuhinji svoje stare hiše darila za rojstni dan (od predstavnic KS Peruzzi) in bil vesel kot otrok in mladostno segav, kot v svojih najboljših letih.

Jože Brglez je eden tistih ljudi, ki jih smisel za humor noče zapustiti niti na stara leta. To navzlic temu, da je v svojem dolgem življenju skušal marsikaj bridkega in da ga tudi zdaj v pozni jeseni življenja še vedno dajejo najrazličnejše nadloge.

»Ej, dajali smo se tam na fronti med prvo svetovno vojno, da je bilo kaj, a me ni pobralo,« je vrgel med drugim med nas na mizo. »Že z osemnajstimi leti so me poslali v strelske jarke na doberdobsko planoto, topli smo se na Soški fronti, in včasih smo se približa- li sovražniku na vsega sedem korakov. To je bilo petnajstega leta. Marca naslednje leto pa so nas poslali v ofenzivo na Tirole; tam je bil še večji hudič, iz jarkov smo morali v snežene tunele, tudi štiri ali pet metrov snega je bilo, in bili smo vsi prezeblji, umazani, ušivi. Ej, kar dvaindvajset mesecev sem bil kot mitraljezec v prvi bojni črti in moj »svarčloze« je ves čas pel, da je bilo veselje. Potem sem bil ranjen. To je bilo gori na Monte Kuku. Dobil sem strel v rame. Sneženih tunelov je bilo zame tedaj konec.«

Jože je kot vrecel, ki bruhva svojo vsebino, ne da bi se kdaj izčrpal. Pokončen in gorostas je še vedno živa podoba pravcatega huzarja, in najbrž je tudi teža let ne bo mogla kar tako zlomiti. Potem pa se na lepem zavrtinči v nov spominski preblik: »Ja, kasneje sem bil tudi Maistrov borec. Za to so mi dali tudi prizna- nje (tega nam je tudi pokazal). Potem pa še tista druga svetovna vojna. Le kaj je je bilo treba. V gradbenem podjetju, kjer sem tedaj delal kot gradbe- ni inšpektor, sem ilegalno vpregel s tamkajšnjimi aktivisti. Vedel sem, kje mi je mesto. Ko pa smo takoj po vojni obnovljali progo Laze-Zagorje in sem potreboval izdatnejšo delovno silo, so me postavili pred izbiro: Kaj imaš raje – italijanske ali nemške ujetnike? Odločil sem se za Nemce. Njihov jezik sem namreč poznal odlično.«

Jože tudi po vojni ni dosti počival. Brez dela mu ni bilo življenja. Niti ko je odšel v pokoj, ni odnehal. Skoraj do svojega 80. leta, vse do žene smrti leta 1975, je opravljal svoje redno delo. Nazadnje seveda le še honorarno. »No, tega pa le nikar ne pišite, saj vendar veste, kako malo imajo danes honorarce v časih,« se je šalil.

Zdaj pa že nekaj časa ne dela več. Moči mu ne dajo. Lani marca ga je povrh še zadela kap. To je bil najhujši telesni udarec zanj, odkar se je pred 60 leti preselil z rodnihi Orel semkaj na Dolenjsko cesto. Tudi druge boleznii so ga začele zalezovati. »Kar dvakrat sem bil operiran na prostati. Daje me tudi ozeba. Pa sluh. Prvo mora biti še tam iz prve svetov- ne vojne. A bo že kako. Mora biti. Kadar ponoči ne morem spati, preprosto premlevam, kaj vse sem velikega napravil v življenju. To me ohranja pri moči, mi vliva potrebno samozavest.«

Jože Brglez tudi boleznim ne pusti, da bi mu docela segle do živega. In ne letom. In kaj priporoča vsem, ki bi radi dočakali visoko starost?

»Moj recept je sila preprost: pridno delati in kar se da skromno živeti! Od lakote jih pri nas še ni dosti umrlo, od prenaštosti pa že zelo zelo veliko...«

BRANKO VRHOVEC